

Arrest

nr. 341 761 van 24 februari 2026
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: voor RvV X / II:
X

voor RvV X / II:
ten kantore van advocaat W. KHALIFA
Xavier de Buestraat 26
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 1 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 september 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 2 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van bovengenoemde beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 september 2025 (RvV X).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 10 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2026.

Gehoord de verslagen van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AMEELE, die loco advocaten C. DECORDIER EN T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij (RvV X).

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. KHALIFA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. AMEELE, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij (RvV X).

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 april 2024 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in België in.

Op 28 augustus 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat). Bij arrest met nummer 332 788 van 15 september 2025 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld wegens laattijdigheid. De Raad van State beslist bij beschikking nr. 16.534 van 1 december 2025 dat het cassatieberoep tegen dit arrest toelaatbaar is.

Op 19 september 2025 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 22 september 2025 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: A. (...)

voornaam: M. (...) N A

geboortedatum: (...).1994

geboorteplaats: K. Y. (...)

nationaliteit: Palestina

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Aan betrokkene werd op 02.01.2024 door Griekenland het vluchtelingenstatuut toegekend.

Reeds op 21.06.2024 diende hij ook in België een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in. Op 21.06.2025 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens de grijpdiefstal van een Iphone en waarbij hij het slachtoffer op het hoofd sloeg. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid. Door feiten van diefstal berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers. Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 21.06.2025 werd in uitvoering van artikel 74/6, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 aan betrokkene een beslissing tot vasthouding betekend.

Op 28.08.2025 werd betrokkene VIB niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Op 21.06.2025 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens de grijpdiefstal van een Iphone en waarbij hij het slachtoffer op het hoofd sloeg. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een

gevaarlijke persoonlijkheid. Door feiten van diefstal berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers. Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling in Griekeland die strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Reeds op 21.06.2024 diende hij ook in België een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in. Op 21.06.2025 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens de grijpdiefstal van een Iphone en waarbij hij het slachtoffer op het hoofd sloeg. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid. Door feiten van diefstal berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers. Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde

Op 21.06.2025 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens de grijpdiefstal van een Iphone en waarbij hij het slachtoffer op het hoofd sloeg. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid. Door feiten van diefstal berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers. Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit

geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van de Griekse overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. M. (...), gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, A., M. (...) N A, te weerhouden in de lokalen van het centrum te Merksplas.
(...)"

Uit de bewoordingen van de bijlage 13septies blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen omvat, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 19 september 2025 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 22 september 2025 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : A. (...)

voornaam : M. (...) N A

geboortedatum : (...).1994

geboorteplaats : K. Y. (...)

nationaliteit : Palestina

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het grondgebied België⁽¹⁾.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat betrokkene geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugrijvings- of verwijderingsprocedure.

De beslissing tot verwijdering van 19.09.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Aan betrokkene werd op 02.01.2024 door Griekenland het vluchtelingenstatuut toegekend.

Reeds op 21.06.2024 diende hij ook in België een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in. Op 21.06.2025 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens de grijpdiefstal van een Iphone en waarbij hij het slachtoffer op het hoofd sloeg. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid. Door feiten van diefstal berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers. Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 21.06.2025 werd in uitvoering van artikel 74/6, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 aan betrokkene een beslissing tot vasthouding betekend.

Op 28.08.2025 werd betrokkene VIB niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om de opebare orde van België te schenden. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)"*

Op 11 november 2025 is verzoeker onder escorte vertrokken naar Athene (Griekenland).

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker respectievelijk op 1 en op 2 oktober 2025 twee ontvankelijke verzoekschriften (RvV X en RvV X) heeft ingediend, die allebei zijn gericht tegen dezelfde bestreden beslissingen.

Er dient dan ook te worden gewezen op het bepaalde in artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet):

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften. Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden derhalve van rechtswege gevoegd.

De Raad stelt vast dat in de zaak met rolnummer RvV X verzoeker niet verschenen noch vertegenwoordigd is.

Ter terechtzitting werd de advocaat, die verzoeker ter terechtzitting vertegenwoordigt in de zaak met rolnummer RvV X, in navolging van de beschikking van 10 december 2025 nogmaals gewezen op het bepaalde in artikel 39/68-2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De advocaat van verzoeker vraagt hierop uitdrukkelijk artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet toe te passen.

Het verzoekschrift in de zaak RvV X dateert van 1 oktober 2025 en is dus ouder dan het verzoekschrift in de zaak RvV X, dat van 2 oktober 2025 dateert, zodat verzoeker overeenkomstig artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet geacht wordt afstand te doen van het verzoekschrift in de zaak RvV X.

Bijgevolg wordt in de zaak met rolnummer RvV X de afstand van het geding vastgesteld en zal de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, dienen te oordelen op grond van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV X.

3. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 19 september 2025, die in de eerste bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is

om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet het thans voorliggende beroep worden afgewezen in de mate dat het gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Over de ontvankelijkheid

Uit bijkomende gegevens die door de verwerende partij aan de Raad werden overgemaakt op 2 januari 2026 blijkt dat verzoeker op 11 november 2025 onder escorte is vertrokken naar Athene (Griekenland).

Gezien de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek) en de beslissing tot terugleiding naar de grens volledig werden uitgevoerd stelt de Raad vast dat de zaak voor wat deze beslissingen betreft zonder voorwerp is geworden. Door het uitvoeren van deze beslissingen zijn deze immers definitief uit het rechtsverkeer verdwenen.

Ter terechtzitting wordt aan de advocaat van de verzoekende partij gevraagd om hierover een standpunt in te nemen.

De advocaat van verzoeker betoogt dat verweerder voorbarig is geweest met het nemen van de bestreden beslissingen omdat de procedure van verzoeker inzake zijn verzoek om internationale bescherming bij de Raad van State nog niet is afgerond.

Er wordt niet betwist dat de cassatieprocedure bij de Raad van State ingediend tegen 's Raads arrest met nummer 332 788 van 15 september 2025 nog hangende is. Een cassatieprocedure voor de Raad van State heeft evenwel geen schorsende werking.

Hoe dan ook, wordt er nog op gewezen dat artikel 74/11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt luidt: *“Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”*

De Raad beklemtoont dat het procesbelang, waarvan een verzoeker blijf moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Wanneer het belang van een verzoeker in vraag wordt gesteld, moet hij hieromtrent een duidelijk standpunt innemen en dient hij de nodige gegevens aan te brengen die uitsluitel geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149).

In casu heeft verzoeker geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat hij, in de huidige feitelijke omstandigheden, nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens. Het komt de Raad voor dat verzoeker uit een eventuele nietigverklaring van deze beslissingen thans geen concreet voordeel meer kan puren nu deze beslissingen hun volledige uitvoering hebben gehad en de eventuele nietigverklaring ervan geen verblijfs- of inreisrecht met zich meebrengt. Het weze herhaald dat een cassatieprocedure voor de Raad van State geen schorsende werking heeft.

Het beroep is derhalve, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang, niet-ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens, vervat in de bestreden bijlage 13septies van 19 september 2025.

Het beroep is voor de gehele eerste bestreden beslissing niet-ontvankelijk. Dit volstaat om het beroep te verwerpen in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

5. Onderzoek van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing

5.1. In een enig middel gericht tegen de beide bestreden beslissingen voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 1, 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet gelezen overeenkomstig de artikelen 5.b, 7 en 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), van het hoorrecht en van de rechten van verdediging. Daarnaast maakt verzoeker ook

gewag van een manifeste appreciatiefout. In de uiteenzetting van het middel maakt verzoeker ook gewag van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“6.1. Eerste grief: afwezigheid van ernstige bedreiging voor de openbare orde

16. Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) stelt het volgende

[...]

17. De bestreden beslissing stelt dat het bevel gepaard gaat een inreisverbod van 2 jaar op grond van artikel 74/11§1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

18. Men motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Aan betrokkene werd op 02.01.2024 door Griekenland het vluchtelingenstatuut toegekend.

Reeds op 21.06.2024 diende hij ook in België een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in. Op 21.06.2025 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens de grijpdiefstal van een iPhone en waarbij hij het slachtoffer op het hoofd sloeg. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid. Door feiten van diefstal berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers. Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Op 21.06.2025 werd in uitvoering van artikel 74/6, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 aan betrokkene een beslissing tot vasthouding betekend.

Op 28.08.2025 werd betrokkene VIB niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde van België te schenden. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een Inreisverbod van 2 jaar proportioneel. “

19. Volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet, moeten de beslissingen gemotiveerd zijn; dezelfde bepaling voorziet ook in het recht om te worden gehoord, wat ook een algemeen rechtsbeginsel is.

20. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

21. Volgens artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet:

« §1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel

6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...) § 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien: 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...) 3° de onderdaan van een derde land [een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (...)] ».

22. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, RvV X

- Pagina 3 nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

23. Een van de bestreden beslissingen betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering.

24. De afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten is een belangrijk onderdeel van de beslissing aangezien dit aan de grondslag ligt van het aan verzoeker betekende inreisverbod van 2 jaar.

25. De afwezigheid van termijn is onterecht gesteund op de premisse dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde is (artikel 74/14 §3, 3°). Men stelt dat er sprake was van een grijpdiefstal van een gsm-toestel echter werd er aan het dossier geen PV toegevoegd en is verzoeker evenmin veroordeeld.

26. M.b.t. het vermeende gevaar voor de openbare orde (art. 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet en art. 74/14 § 3, 3° (afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten), kan de motivering van de bestreden beslissingen niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde is of door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden. In de bestreden beslissing kan enkel worden afgeleid dat verzoeker een diefstal zou hebben gepleegd.

27. Verzoeker werd niet in kennis gesteld van de stukken van het dossier (een kopie van enig proces-verbaal, een initieel PV van vaststelling, een PV van verhoor,...). Tot op heden laat de bestreden beslissing met een loutere verwijzing naar een grijpdiefstal evenwel niet toe te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou betekenen.

28. Bovendien volgt uit vaste rechtspraak dat de notie "openbare orde" slechts kan worden ingeroepen indien sprake is van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Het Hof van Justitie stelde dit reeds in zijn arrest Bouchereau (C-30/77, 27 oktober 1977), en ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigde dit in onder meer de zaken Boultif t. Zwitserland (2 november 2001) en Emre t. Zwitserland (22 mei 2008).

29. Uw raad heeft dit principe herbevestigd in het arrest van 5 augustus 2025 (nr. 330.647), waarin een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten én een inreisverbod werd vernietigd omdat de administratie nagelaten had de ernst van de vermeende bedreiging concreet te onderzoeken en te motiveren. De Raad benadrukte dat een algemene verwijzing naar strafbare feiten of politiegegevens op zich onvoldoende is, en dat de administratie gehouden is tot een zorgvuldige en individuele motivering die aantoonst dat betrokkene daadwerkelijk een bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid vormt.

30. In casu bevat de bestreden beslissing enkel een algemene verwijzing naar een vermoede grijpdiefstal, zonder enig proces-verbaal of ander bewijsstuk te communiceren aan verzoeker, noch een analyse te maken van de ernst, actualiteit of werkelijke impact van het feit op de samenleving. De motivering blijft dan ook insufficiënt en inadequaat, zowel in het licht van artikel 7, 1e lid, 3° en artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, als van de formele motiveringsplicht die rust op de administratie.

31. Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624) Door zich te baseren op informatie die niet bij het administratief dossier werd gevoegd is het voor de Raad onmogelijk om zijn toetsing uit te voeren. Bij een gebrek aan verdere informatie, is een schending van de materiële motiveringsverplichting aangetoond.

32. Bijgevolg vormen de bestreden beslissingen een manifeste appreciatiefout. De bestreden beslissingen zijn onvoldoende gemotiveerd wat betreft de concrete elementen waarvan de afwezigheid van een termijn zou kunnen worden vastgesteld; in dit opzicht zijn de bestreden beslissingen in strijd met artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet genomen.

33. Volgens artikel 11.2 van de terugkeerrichtlijn:

« De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid ».

34. Enkel op basis van de vermeende feiten op 21.06.2024, meent verwerende partij dus dat hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

35. Echter, dit alleenstaand feit is onvoldoende om te kunnen stellen dat verzoeker "niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden". Verzoeker werd niet veroordeeld.

36. In dit geval is het buitenproportioneel om verzoeker als een gevaar voor de openbare orde te beschouwen.

37. Relevant hierbij is het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C554/13 van 11 juni 2015, dat handelt over het begrip 'gevaar voor de openbare orde' vervat in artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG. Deze bepaling heeft betrekking op de mogelijkheid om af te zien van het voorzien van een termijn voor vrijwillig vertrek.

38. In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. "Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt."

39. Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip "gevaar voor de openbare orde" alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn⁴.

40. In de zaak C 240/17 van 16 januari 2018 oordeelde het Hof van Justitie nogmaals:

"49 In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die derdelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C 554/13, EU:C:2015:377, punten 50 en 54)."

41. Er kunnen dus in casu van verzoeker ook naar aanleiding van één beschuldiging van diefstal niet automatisch beperkende maatregelen worden opgelegd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt. Hierbij stelt het Hof van Justitie dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van die aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, doch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16) » (RvV- arrest nr. 223.874 van 10 juli 2019).

42. Er dient geconcludeerd te worden dat een algemene verwijzing naar een vermoede grijpdiefstal, zonder enig proces-verbaal of ander bewijsstuk te communiceren aan verzoeker niet toe staat om een ernstige en actuele bedreiging van de openbare orde te vermoeden. De bestreden beslissing is onvoldoende en ontoereikend gemotiveerd.

43. Concluderen dat er op basis hiervan een ernstige, reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vormt, is een kennelijke fout en is in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

44. Bijgevolg wordt in de beslissing, in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 11.2 van de richtlijn, geen rekening gehouden met alle omstandigheden van het geval.

45. Ten slotte doet het feit dat in artikel 74/11 niet wordt gespecificeerd welke gedragingen en/of veroordelingen een ernstige bedreiging kunnen vormen en de versoepeling van het inreisverbod, vragen rijzen over de voorspelbaarheid van de maatregel. In de zesde overweging van de preambule van de terugkeerrichtlijn staat immers: "Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten".

6.2. Tweede grief: schending van het recht om te worden gehoord

46. Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is:

« Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten *M.*, C 277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en *Mukarubega*, EU:C:2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen » .

47. De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: « Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest » .

In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

48. Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011:

« Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

49. Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

50. Verzoeker had echter het recht om door de DVZ te worden gehoord voordat deze beslissingen werden genomen.

51. Deze schending weegt des te zwaarder in het licht van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

- Verzoeker is een Palestijn uit Gaza die reeds een vluchtelingenstatuut in Griekenland heeft,
- Hij heeft meerdere familieleden verloren bij de recente gebeurtenissen in Gaza,
- Zijn vrouw en kinderen verblijven nog steeds in Gaza in een uiterst onveilige situatie,
- Bovendien verblijven er ook familieleden in België (waaronder neven), die deel uitmaken van zijn sociaal netwerk.

52. Door verzoeker niet te horen, heeft de administratie geen rekening gehouden met essentiële elementen die relevant zijn voor de beoordeling van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing, de vasthouding en de verwijderingsbeslissing. Dit leidt tot een fundamentele aantasting van het recht van verdediging en dient te worden gesanctioneerd met de vernietiging van de bestreden beslissingen.

53. In het arrest M.G. en N.R van 10 september 2013 heeft het Hof Van Justitie van de Europese Unie verklaard dat:

« Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. (...) Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen ter rechtvaardiging [een verandering de beslissing] »⁷.

54. In een recent arrest heeft Uw Raad geoordeeld dat:

« Il ne peut être exclu que la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent s'il avait pu faire valoir ces éléments, notamment en ce qui concerne la durée de l'interdiction d'entrée, attaquée. Il n'appartient pas au Conseil de substituer son appréciation à celle de la partie défenderesse. Sans se prononcer sur ces éléments, le Conseil constate que la partie défenderesse a méconnu le droit d'être entendu du requérant, en ne lui donnant pas la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, a fortiori dans la mesure où elle fixe une interdiction d'entrée d'une durée de dix ans » (RvV – arrest nr. 224.323 van 26 juli 2019).

55. Op dezelfde manier moet Uw Raad concluderen dat het recht van verzoeker om te worden gehoord is geschonden en dat de bestreden beslissingen derhalve nietig moeten worden verklaard.

6.3. Derde grief: schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM

56. Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

57. Volgens de terugkeerrichtlijn: « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaard formulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven » (Overweging nr. 6).

58. Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 8 EVRM garandeert het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavig geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familieleven te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter wel willendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

59. Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een

terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Parl. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

60. Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même – par hypothèse forcé –, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

61. De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden.

62. De verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. Ze heeft geen evenredig rekening gehouden met de inmenging in het privéleven en de gezondheidstoestand van de verzoeker.

63. Bij de beoordeling van de verwijdering moet steeds rekening worden gehouden met de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker, waaronder zijn gezondheidstoestand overeenkomstig artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de internationale verplichtingen van België (art. 8 EVRM).

64. Verzoeker is afkomstig uit Gaza, waar hij meerdere familieleden heeft verloren bij recente gewelddaden. Zijn vrouw en kinderen verblijven nog steeds in Gaza, waar de situatie chaotisch en levensbedreigend is. Deze omstandigheden hebben geleid tot ernstige stress en psychische belasting bij verzoeker, wat zich uit in mentale spanningen en emotionele instabiliteit.

65. Bovendien wonen er familieleden in België die zijn sociaal netwerk en opvangstructuur vormen.

66. Door geen rekening te houden met deze mentale gezondheidstoestand en de bijzondere context van Gaza, heeft de administratie haar plicht geschonden om een zorgvuldige, individuele en evenredige beoordeling te maken, zoals vereist door artikel 74/13 Vreemdelingenwet, gelezen in het licht van artikel 8 EVRM.

67. De bestreden beslissing houdt met deze zwaarwegende omstandigheden geen rekening, wat strijdig is met de vereiste individuele en zorgvuldige afweging.

68. Bij de beoordeling van de verwijdering moet steeds rekening worden gehouden met de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker, overeenkomstig artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de internationale verplichtingen van België (art. 8 EVRM)."

5.2. Beoordeling

5.2.1.1. Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet onder de punten 3 en 4 is het enig middel in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk. Waar verzoeker de schending van de

artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet aanvoert, wordt erop gewezen dat deze bepalingen betrekking hebben op bevelen om het grondgebied te verlaten, doch niet op inreisverboden.

5.2.1.2. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 5.b, 7 en 11 van de Terugkeerrichtlijn. Verzoeker voert niet aan dat de omzetting niet correct of niet volledig zou zijn gebeurd, zodat hij niet rechtstreeks de schending van deze bepalingen uit de richtlijn kan opwerpen (cf. RvS 28 maart 2017, nr. 237.805).

5.2.1.3. Verzoeker voert de schending van artikel 1 van de Vreemdelingenwet aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 1 van de Vreemdelingenwet door de tweede bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

5.2.1.4. Het enig middel is wat deze onderdelen betreft niet ontvankelijk.

5.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de tweede bestreden beslissing duidelijk de feitelijke en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan. Daarnaast bevat de tweede bestreden beslissing ook een motivering waarom verzoeker een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Aan betrokkene werd op 02.01.2024 door Griekenland het vluchtelingenstatuut toegekend.

Reeds op 21.06.2024 diende hij ook in België een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in. Op 21.06.2025 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens de grijpdiefstal van een Iphone en waarbij hij het slachtoffer op het hoofd sloeg. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid. Door feiten van diefstal berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers. Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 21.06.2025 werd in uitvoering van artikel 74/6, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 aan betrokkene een beslissing tot vasthouding betekend.

Op 28.08.2025 werd betrokkene VIB niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de opebare orde van België te schenden. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

De gemachtigde dient verder niet uitdrukkelijk te motiveren waarom hij met betrekking tot het uitgevaardigde inreisverbod geen andere geldingsduur oplegt. De formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht vereist enkel dat concreet wordt verduidelijkt waarom verweerder voor een bepaalde duur kiest, rekening houdend met de specifieke elementen van het geval. Verzoeker toont niet aan dat hieraan niet is voldaan.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zoverre hij zou menen dat het nummer van het PV in de bestreden akte diende opgenomen te worden. Het volstaat dat verweerder verwijst naar de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, en hieraan is reeds voldaan wanneer in het kort het voorwerp en de inhoud van het betrokken administratief verslag wordt vermeld (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). De vermelding dat verzoeker "(o)p 21.06.2025 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens de grijpdiefstal van een Iphone en waarbij hij het slachtoffer op het hoofd sloeg" volstaat reeds om verzoeker toe te laten met kennis van zaken zijn rechtsmiddel aan te wenden.

Aldus kunnen de motieven die het bestreden inreisverbod onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

5.2.3. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de tweede bestreden beslissing opgegeven motieven en waar hij gewag maakt van een manifeste beoordelingsfout, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest en van artikel 22 van de Grondwet.

5.2.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. (...)

§ 3. (...)

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat”* (overweging 6), dat men rekening houdt met *“alle omstandigheden eigen aan het geval”* en dat men *“het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid voor wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

In de tweede bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldingsduur van twee jaar:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Aan betrokkene werd op 02.01.2024 door Griekenland het vluchtelingenstatuut toegekend.

Reeds op 21.06.2024 diende hij ook in België een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in. Op 21.06.2025 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens de grijpdiefstal van een Iphone en waarbij hij het slachtoffer op het hoofd sloeg. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid. Door feiten van diefstal berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers. Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 21.06.2025 werd in uitvoering van artikel 74/6, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 aan betrokkene een beslissing tot vasthouding betekend.

Op 28.08.2025 werd betrokkene VIB niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde van België te schenden. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

In essentie betwist verzoeker dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker stelt op basis van de bestreden beslissing vast dat verweerder meent dat hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden enkel en alleen op basis van de vermeende feiten van 21 juni 2024. Verzoeker benadrukt dat hij niet werd veroordeeld en werpt op dat dit alleenstaand feit onvoldoende is om te kunnen vaststellen dat hij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden. Verzoeker voert aan dat het buitenproportioneel is om hem als een gevaar voor de openbare orde te beschouwen.

Verzoeker verliest uit het oog dat verweerder, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan opleggen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het weze benadrukt dat verweerder in deze zaak van deze mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt. Thans wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat de beslissing tot verwijdering waarmee het inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek voorziet (cf. artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet). Om die reden is de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie over het begrip ‘openbare orde’ niet dienstig.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt in dat geval een inreisverbod met een maximale duur van drie jaar opgelegd. In casu heeft de gemachtigde ervoor geopteerd om niet de maximale voorziene wettelijke termijn van drie jaar op te leggen, maar een geldingstermijn van ‘slechts’ twee jaar op te leggen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk verwijst naar de feiten die verzoeker worden ten laste gelegd, met name het feit dat hij op 21 juni 2025 door de politie van Antwerpen werd aangehouden wegens de grijpdiefstal van een iPhone en waarbij verzoeker het slachtoffer op het hoofd sloeg. Deze vaststellingen vinden steun in het TARAP/RAAVIS verslag van 21 juni 2025 dat terug te vinden is in het administratief dossier (zie stuk 28 van het administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt). Het verslag verwijst ook duidelijk naar het PV nummer. Door te verwijzen naar de vaststellingen die door de politie werden gedaan heeft de gemachtigde – in weerwil van wat verzoeker stelt – wel voldoende onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker om te oordelen dat het gedrag van verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden of een bedreiging is voor de openbare orde. De vaststellingen door de politie werden op 20 juni 2025 gedaan en neergeschreven in het TARAP/RAAVIS verslag van 21 juni 2025. De bestreden beslissing dateert van 19 september 2025. Door relatief kort na de feiten de bestreden beslissing te nemen, toont de gemachtigde aan dat hij wel degelijk rekening heeft gehouden met de actuele gedragingen van verzoeker, die een bedreiging vormen voor de openbare orde. Verzoeker betoogt dat er geen veroordeling voorligt. Met dit betoog slaagt verzoeker er echter niet in de vaststellingen van de politie en het motief met betrekking tot het risico voor de openbare orde met concrete argumenten te weerleggen. Sowieso is het vaste rechtspraak dat het feit dat een persoon (nog) niet is veroordeeld, niet verhindert dat de gemachtigde reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld niet verhindert dat de gemachtigde bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015 nr. 231.531).

In se betwist verzoeker ook niet dat hij een Iphone heeft gestolen waarbij hij iemand op het hoofd sloeg.

De verwijzing van verzoeker naar 's Raads arrest van 26 november 2023 in de zaak met rolnummer 140 934 is in casu niet dienstig. Het betreft niet dezelfde situatie. In deze zaak is de rechtsgrond van de tweede bestreden beslissing artikel 74/11, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en niet artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet (betrokkene vormt een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid).

Zoals verzoeker zelf ook aangeeft moet de duur van het inreisverbod worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het stond de gemachtigde in dit verband vrij om rekening te houden met het gegeven dat verzoeker "(o)p 21.06.2025 (...) door de politie van Antwerpen (werd) aangehouden wegens de grijpdiefstal van een Iphone en waarbij hij het slachtoffer op het hoofd sloeg" en te motiveren dat "*Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid. Door feiten van diefstal berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers. Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*"

Geheel ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verzoeker, indien hij strafrechtelijk zou worden vrijgesproken, een aanvraag kan indienen tot opheffing van het inreisverbod. Bij de beslissing over die aanvraag dient dan rekening te worden gehouden met de motivering van dat vonnis (cf. GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, p. 82).

De Raad kan verzoeker bijgevolg niet volgen wanneer deze stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak voor het bepalen van de duur van het inreisverbod en het (actuele) gedrag van verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing. Zo heeft de gemachtigde niet enkel rekening gehouden met de openbare ordefeiten, maar heeft hij ook rekening gehouden met het feit dat uit het administratief dossier van verzoeker niet blijkt dat er sprake is van minderjarige kinderen in België noch van enige medische problematiek in hoofde van verzoeker.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

5.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de

zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

De kern van het grondrecht op bescherming van het privéleven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen.

Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met zijn privéleven, hij licht toe dat hij afkomstig is uit Gaza, waar hij meerdere familieleden heeft verloren bij het recente geweld, wat heeft geleid tot ernstige stress en psychische belasting bij verzoeker wat zich uit in mentale spanningen en emotionele instabiliteit. Verzoeker werpt op dat er familieleden zijn in België die zijn sociaal netwerk en opvangstructuur vormen.

Verzoeker laat na te specificeren over welke familieleden, die in België leven het zou gaan, hoe zij heten, waar zij verblijven, e.d. Door louter te poneren dat hij familieleden heeft in België zonder meer toont verzoeker nog geen familieleden of privéleven dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

Hoewel de Raad begrip heeft voor de emotionele stress en de mentale spanningen die de situatie in Gaza bij verzoeker teweegbrengt en het erg betreuenswaardig is dat verzoeker familieleden heeft verloren door de recente gebeurtenissen in Gaza, zijn dit geen elementen die wijzen op een privéleven in België dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

In casu wordt niet concreet aangetoond dat de contacten die verzoeker in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. De normale binding die ontstaat met België, enkel door een verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een privéleven aan te nemen dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat de banden die hij in en met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en wel op die wijze dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. Verzoeker toont verder niet aan dat een privéleven enkel in België mogelijk zou zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

5.2.6. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers "een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden" (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de voorgaande bespreking van het middel reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en verzoeker niet aantoonde dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden aanvaard.

5.2.7. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

5.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

5.2.9. Verzoeker betoogt dat hij niet werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken alvorens de bestreden beslissingen werden genomen.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het kan niet worden betwist dat bij het opleggen van het thans bestreden inreisverbod uitvoering werd gegeven aan het Unierecht en dat deze maatregel eveneens moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van het algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een inreisverbod met een duur van twee jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker betoogt dat indien hij gehoord zou zijn geweest hij erop had kunnen wijzen dat hij een Palestijn uit Gaza is die reeds een vluchtelingenstatus in Griekenland heeft, hij meerdere familieleden heeft verloren bij de recente gebeurtenissen in Gaza, zijn vrouw en kinderen nog steeds in Gaza in een uiterst onveilige situatie verblijven en hij in België familieleden heeft waaronder neven die deel uitmaken van zijn sociaal netwerk.

Uit een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de vluchtelingenstatus van verzoeker in Griekenland in aanmerking nam, nu in de tweede bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“Aan betrokkene werd op 02.01.2024 door Griekenland het vluchtelingenstatuut toegekend.”* Tevens wordt in de tweede bestreden beslissing duidelijk uiteengezet dat het inreisverbod enkel geldt voor het Belgisch grondgebied.

Hoe betreurenswaardig ook dat verzoeker meerdere familieleden heeft verloren bij de recente gebeurtenissen in Gaza en zijn vrouw en kinderen nog steeds in Gaza in een uiterst onveilige situatie

verblijven, ziet de Raad evenwel niet in hoe deze elementen de tweede bestreden beslissing zouden kunnen beïnvloeden. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen niet inhouden dat verzoeker dient terug te keren naar Gaza, het territoriale toepassingsgebied van de tweede bestreden beslissing beperkt is tot het Belgisch grondgebied en overeenkomstig artikel 74/11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet het inreisverbod niet kan ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit stuk 28 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt blijkt dat de politie te Antwerpen op 21 juni 2025 een aantal vragen stelde aan verzoeker, waaronder: *“Heeft u familie in België? Zo ja, wie?”*, waarop verzoeker *“Nee”* antwoordde. Het kan de gemachtigde niet worden verweten bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met de vermeende familieleden van verzoeker in België wanneer verzoeker voorafgaand aan het nemen van de tweede bestreden beslissing ontkennend antwoordde op de vraag of hij familieleden heeft in België.

Verder merkt de Raad nog op dat verzoeker poneert familieleden waaronder neven in België te hebben, maar hij vervolgens nalaat om dit te onderbouwen met enig bewijs. Verzoeker laat ook na om deze familieleden bij naam te noemen. Door louter te poneren dat hij neven heeft in België zonder meer maakt verzoeker geen schending van het hoorrecht aannemelijk mede in rekening brengende dat hij op 21 juni 2025 werd bevraagd over eventuele familieleden in België en hij aangaf geen familieleden in België te hebben.

Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest met nummer 224 232 van 26 juli 2019 wordt erop gewezen dat dit arrest geen precedentenwerking heeft. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht en als onderdeel van de rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

5.2.10. Waar verzoeker verwijst naar het hoorrecht zoals vervat in artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad evenwel op dat dit hoorrecht slechts van toepassing is wanneer een eerder toegekend of erkend verblijfsrecht wordt beëindigd of ingetrokken. Artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt duidelijk het toepassingsgebied ervan, met name *“wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken”*. Aangezien de bestreden beslissingen geen dergelijke intrekking- of beëindigingsbeslissing zijn, kan verzoeker zich in het voorliggende geschil niet dienstig beroepen op een schending van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet of van de daarin vervatte rechten.

5.2.11. Het enig middel gericht tegen het bestreden inreisverbod is in de mate waarin het ontvankelijk is ongegrond.

6. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

In de zaak met rolnummer RvV X wordt de afstand van het geding vastgesteld.

Artikel 3

In de zaak met rolnummer RvV X worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU